

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 13.786 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging en de bevoegdheid van de Raad.

1.1. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. De Raad beschikt bijgevolg niet over de bevoegdheid om, in het kader van een annulatieprocedure, te beslissen om aan een vreemdeling subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de mate dat de vordering gericht is op de erkenning van een subsidiaire beschermings-status is zij onontvankelijk.

1.2. Waar verzoeker voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, wijst de Raad er op dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker diende op 23 januari 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 februari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een cursus Nederlands gevolgd heeft, lid is van de Vlaamse Vechtsportassociatie, een bankkaart heeft en in het bezit is van een SIS-kaart, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18/12/2006 met een negatieve beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door VBC, hem betekend op 20/12/2006. Op 16/01/2007 werd een BGV afgeleverd, hem betekend op 09/02/2007. Betrokkene diende uiterlijk op 23/03/2007 gevolg te geven aan dit BGV, doch verkoos dit niet te doen en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000).

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te dienen, mede door de administratieve en politieke moeilijkheden die daar gelden. Hij vreest voor represailles bij elke – zelfs tijdelijke – terugkeer, doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers

ruim 16 jaar in Rusland en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de beslissing enkel verwijst naar algemeenheden en dat het een standaardmotivering is. De motivering zou enkel gesteund zijn op het feit dat verzoekers asielaanvraag negatief is afgerond. Verzoeker meent dat het doden van zijn broer wel degelijk een afdoende reden is, omwille van de overtuiging van zijn broers zou verzoeker in groot gevaar verkeren.

De Raad leidt uit de bewoordingen van het verzoekschrift af dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Immers, het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoeker namelijk onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (*cfr.* R.v.St., nr. 133.900, 14 juli 2004). Bijgevolg dient vastgesteld dat uit het middel blijkt dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoeker voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cfr.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt hetzelfde voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Gelet op artikel 6 van de genoemde wet van 29 juli 1991, kan immers hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de Vreemdelingenwet bepaalde pleegvorm dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt, zodat het niet geschonden achten van de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991, het niet geschonden achten van die vervat in het genoemde artikel 62 insluit. Dit onderdeel van het enige middel kan niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden en is aldus niet gegrond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende aan de verzoekende partij geïndividualiseerde motieven op, die niet als zijnde een standaardmotivering kunnen worden beschouwd:

“- Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een cursus Nederlands gevolgd heeft, lid is van de Vlaamse Vechtsportassociatie, een bankkaart heeft en in het bezit is van een SIS-kaart, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

- Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18/12/2006 met een negatieve beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door VBC, hem betekend op 20/12/2006. De duur van de procedure – namelijk 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000).

- Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te dienen, mede door de administratieve en politieke moeilijkheden die daar gelden. Hij vreest voor represailles bij elke – zelfs tijdelijke – terugkeer, doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

- Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Rusland en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Betreffende verzoekers argument bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 januari 2007 dat hij om *"reden van zijn vlucht"* niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren teneinde *"er zich te regulariseren"* meent verzoeker dat een loutere verwijzing naar de asielprocedure ten zeerste onvoldoende is om te besluiten dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers problemen in het land van herkomst wel degelijk heeft onderzocht, doch hierbij van oordeel was dat deze reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Gelet op het feit dat de asielaanvraag werd afgesloten door de weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 18 december 2006, en zulks omwille van de flagrante ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de verwijzing door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken naar de negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd (vgl. R.v.St. nr. 169.820, 5 april 2007).

Verzoeker beperkt zich verder in zijn verzoekschrift enkel tot het aanvoeren van feiten waarop in de bestreden beslissing door verweerder geantwoord werd. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijke onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een aanvraag kan indienen conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bestond nog niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing het volgende schreef: *"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."* Verweerder heeft het hier over artikel 9 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."* Nergens in de beslissing is sprake van het nieuwe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.